

«A nagubančena koža in globoke zarezne na obrazu vendar ne izginejo samo vsled zdrave krvi?»

«Seveda, tu imate popolnoma prav,» se ponovno nasmehne grofica. «Treba je zato tudi gotovega umirjenja nravi in samozatajevanja, da se človek ne razburja nad vsako malenkostjo in radi teža ne gubanči čela. Življenje zahteva velikih premagovanj, zakaj bi se udajale podobnemu razpoloženju, ko vam duševno in telesno le škoduje. Človek bodi močan, zakrivaj rajši svoje gorje za smehljajočim obrazom, ker šele tedaj te bode vse oboževalo in ljubilo. Kdor mirno prenaša vsakdanji križ, je lahko uverjen, da ne bode nikdar izgubil svoje dobre volje in z njo tudi dobrega teka.» **Krista Nemanova.**

GOSPODINJSTVO

Protí mrčesu v postelji. V najelegantnejših stanovanjih se dobi posteljni mrčes — bolhe in stenice. Večkrat se ta nesnağa zanese z nabavo starega pohištva, zlasti divana, naslonjačev in slik. Pa tudi najmodernejše stavbe imajo često stenice, ker so jih zidali z materijalom od starih hiš. Šele po dolgem raziskovanju so dognali ta način zalege. Zato dobro preglej vsako stvar, ki jo kupiš iz druge roke, ter jo namaži z razredčeno karbolno kislino, katero dobiš v lekarni. S to tekočino naj se umijejo tla, stranišče, veža, hodnik, oprava, po potrebi tudi okvirji pri oknih in slikah. Če razkužiš tako, ne preženeš le mrčesa, temveč uničiš tudi bakterije, ki so gotovo v vsakem stanovanju. Prvi dan je res vonj po karbolu neprijeten, vendar izgine kmalu, sveži zrak pa takoj ugodno vpliva na živčevje. — Če so se zaredile stenice le v postelji, jih uničiš tudi s tem, da les dobro namažeš s petrolejem, v katerem si namočila naftalina. Seveda je pa treba posteljnino vsak dan dobro prezračiti, posteljnjak pa neumorno čistiti in brisati prah. Pomni namreč: snağa, svetloba ter zrak so največji sovražniki mrčesa in tudi bacilov. **Z.**

Kako si pripravimo ročno tinkturo. V čisto steklenico nasujemo sveže, nepoškodovane cvetne liste rdečih centifolij. Napolnimo steklenico z najljinejšim špiritom in pridenimo nekoliko konjaka. Nato postavimo steklenico 3—4 tedne na solnce ali na toplo mesto na ognjišče. Ako polijemo pozimi nekoliko kapljic na peč, se razširja po sobi najlepši rožni vonj. Na isti način lahko postopamo z vijolicami, resedo... Ta parlum je mnogo cenejši kot kupljen in v pustih zimi spominja na opojne vonje vrta. **M. Z.**

IZ NAŠE SKRINJE.

GORENJCI (Nadaljevanje).

Pust. V predpustnem času je Gorenjec zelo vzdržen in trezen. On ne veseljači

tako, kakor je zlasti po mestih navada. Pleše le, če gre na ženitnino, drugače pa zaslišiš muziko po gorenjskih gostilnah kvečjemu na zadnjo predpustno, to je pustno nedeljo. Pač pa je pustni dan ves njeđov.

Gospodinje se na pustni torek postavijo s tem, da nacvro lepo rumenih krofov in takozvanih «flancatov» (v Vižmarjih jim pravimo hlancati). Fantje pa se po kosilu napravijo v pestrobodne «maskare» in z godcem na čelu, (ki je tudi maskiran) korakajo po vasi od hiše do hiše in pobirajo flancate v za to pripravljeno koš, ki ga nosi maskara, ki je opravljena skoro tako, kakor so na Miklavžev večer parkeljni. Pred tem «košarjem» imajo zlasti otroci velik strah, kajti «košar» ima nalogo razganjati otroke, katerih se cela gruča drvi za maskarami.

Po onih hišah, kjer so že odrasla dekleta, zaplešejo maskare z njimi par poskočnic, seveda če to dovolijo stariši.

O mraku pa napoči veliko veselje za otroke. Saj so pa tudi v ta namen že dva dni pobirali po gozdu suho vejevje in tudi iz domačih drvarnic je izginila marsikaka butara, samo da je bil doli na «gmajni» večji kup. Halo, zdaj pa le skupaj in «pusta žgat!» Vsi otroci so oboroženi z brezovimi metlami, v katerih so potaknjeni oblanci. Ko zazvoni Ave, so že vsi pri kupu in med tem, ko eden užge gromado, zažgejo vsi drugi svoje metle in med glasnim vriskanjem tekajo okrog gromade s temi «bakljami», ki se vidijo od daleč kakor goreče vešče. Čim večja je gromada drv, tem dalje traja rajanje. Še le, ko je kup suhljadi popopolnoma upepeljen, se odpravijo otroci vsi hripavi domov.

Doma se pa potem na pustni večer vrši večerja, kakoršne ni nikoli v letu. Najprej pride na mizo juha z govedino, potem prasičija pečenka z zeljem, prekajena svinjina, klobase, krofi, flancati in liter ali, če je številnejša družina, tudi dva litra vina.

Po večerji na gre gospodar, gospodinja in — razun malih otrok — vsa družina v bližnjo gostilno, kjer se že od popoldne glasi harmonika in morda še kako drugo trobilo. Starejši ljudje posedejo k mizam, mladina pa pleše, raja in vriska ter bije s petami ob tla. Saj je nočjo tu veselje dovoljeno in teča jim ne kratí tudi najbolj strogi oče, ozir. gospodar. «Da bo debela repa in korenje, mora biti na pustni večer norenje,» pravi gorenjski pređovor in to je vzrok, da se na pustni večer celo marsikateri starejši par zasuče po podu.

To rajanje traja do polnoči. Potem se pa vzdignejo vsi in se odpravijo domov, kajti napočil je sveti postni čas, katerega Gorenjec še vedno z vso spodobnostjo uvažuje. Le nekateri mladi nepridipravi ostajajo črez polnoč v gostilni. **(Manica.)**